

Zbiór Orzeczeń

**Sprawa T-128/11
(publikacja fragmentów)**

LG Display Co. Ltd

i

**LG Display Taiwan Co. Ltd
przeciwko
Komisji Europejskiej**

Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Światowy rynek wyświetlaczy ciekłokrystalicznych (LCD) — Porozumienia i uzgodnione praktyki w dziedzinie cen i zdolności produkcyjnych — Sprzedaż wewnętrzna — Prawo do obrony — Grzywny — Częściowe zwolnienie z grzywny — Jednolite i ciągle naruszenie — Zasada ne bis in idem

Streszczenie – Wyrok Sądu (szósta izba) z dnia 27 lutego 2014 r.

1. *Konkurencja — Grzywny — Kwota — Ustalenie — Metoda obliczania zdefiniowana przez wydane przez Komisję wytyczne — Obliczanie kwoty podstawowej grzywny — Ustalenie wartości sprzedaży — Kryteria — Uwzględnienie sprzedaży przedsiębiorstwom trzecim — Przestanka*

(art. 101 ust. 1 TFUE; rozporządzenie Rady nr 1/2003, art. 23 ust. 2; komunikat Komisji 2006/C 210/02, pkt 13)

2. *Konkurencja — Grzywny — Kwota — Ustalenie — Metoda obliczania zdefiniowana przez wydane przez Komisję wytyczne — Obliczanie kwoty podstawowej grzywny — Ustalenie wartości sprzedaży — Kryteria — Uwzględnienie sprzedaży spółkom należącym do tej samej grupy, lecz nietworzącym jednego przedsiębiorstwa z przedsiębiorstwem, któremu zarzucono naruszenie — Odmienne traktowanie sprzedaży w obrębie jednych przedsiębiorstw, które również uczestniczyły w kartelu — Naruszenie zasady równego traktowania — Brak*

(art. 101 ust. 1 TFUE; rozporządzenie Rady nr 1/2003, art. 23 ust. 2; komunikat Komisji 2006/C 210/02, pkt 13)

3. *Konkurencja — Grzywny — Kwota — Ustalenie — Kryteria — Obniżenie kwoty grzywny w zamian za współpracę przedsiębiorstwa, któremu zarzucono naruszenie — Rozróżnienie między sytuacją prowadzącą do zwolnienia z grzywny a inną prowadzącą do obniżenia jej kwoty — Częściowe zwolnienie — Przestanki — Wykładnia zawężająca*

[art. 101 ust. 1 TFUE; komunikat Komisji 2002/C 45/03, pkt 8 lit. b), pkt 23 lit. b) akapit trzeci]

4. *Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Zakaz — Naruszenia — Porozumienia i uzgodnione praktyki stanowiące jednolite naruszenie — Przypisanie przedsiębiorstwu odpowiedzialności za całość naruszenia — Przesłanki*

(art. 101 ust. 1 TFUE)

5. *Konkurencja — Grzywny — Kwota — Ustalenie — Kryteria — Obniżenie grzywny w zamian za współpracę przedsiębiorstwa, któremu zarzucono naruszenie — Częściowe zwolnienie przyznane na pewien okres — Konsekwencje — Wyłączenie tego okresu ze wszystkich etapów obliczania grzywny*

[art. 101 ust. 1 TFUE; komunikat Komisji 2002/C 45/03, pkt 23 lit. b) akapit trzeci]

6. *Konkurencja — Grzywny — Kwota — Ustalenie — Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych za naruszenie reguł konkurencji — Obniżenie grzywny w zamian za współpracę przedsiębiorstwa, któremu zarzucono naruszenie, wykraczającej poza zakres zastosowania komunikatu w sprawie współpracy — Przesłanki*

(art. 101 ust. 1 TFUE; rozporządzenie Rady nr 1/2003, art. 23 ust. 2; komunikaty Komisji: 2002/45/03, 2006/C 210/02, pkt 29 tiret czwarte)

7. *Konkurencja — Postępowanie administracyjne — Decyzja Komisji stwierdzająca naruszenie — Jednolite i ciągle naruszenie — Obowiązek prowadzenia przez Komisję, w drodze jednego postępowania, dochodzenia w sprawie zachowań wchodzących w zakres jednolitego i ciągłego naruszenia — Brak — Uprawnienia dyskrecyjne Komisji co do zakresu prowadzonych przez nią postępowań — Granice — Poszanowanie zasady ne bis in idem*

(art. 101 ust. 1 TFUE)

8. *Konkurencja — Postępowanie administracyjne — Decyzja stwierdzająca naruszenie — Obowiązek uzasadnienia — Zakres*

(art. 101 TFUE, art. 102 TFUE, art. 296 TFUE)

9. *Konkurencja — Grzywny — Kwota — Ustalenie — Uprawnienia dyskrecyjne Komisji — Kontrola sądowa — Nieograniczone prawo orzekania sądu Unii — Zakres*

(art. 101 TFUE, 102 TFUE, 261 TFUE; rozporządzenie Rady nr 1/2003, art. 31)

1. Jeżeli chodzi o ustalenie kwoty podstawowej grzywien nakładanych za naruszenie prawa konkurencji, to w sytuacji gdy uczestnik naruszenia sprzedaje objęte tym naruszeniem produkty spółkom, które nie tworzą z tym uczestnikiem jednego przedsiębiorstwa, przedmiotową sprzedaż można uznać za sprzedaż niezależnym podmiotom trzecim, nawet jeżeli istnieje związek między omawianym uczestnikiem a tymi spółkami. Komisja nie ma jednak obowiązku wyjaśnienia, jakiego rodzaju związek łączył przedmiotową sprzedaż z kartelem.

(por. pkt 60–63)

2. Jeżeli chodzi o ustalenie kwoty podstawowej grzywien nakładanych za naruszenie prawa konkurencji, fakt, iż sprzedaż w ramach jednego przedsiębiorstwa jest traktowana w odmienny sposób niż sprzedaż między spółkami należącymi do tej samej grupy, lecz nie zakwalifikowanymi jako jedno przedsiębiorstwo, nie może być kwestionowany w oparciu o zasadę równości traktowania. Istnienie jednego przedsiębiorstwa wiąże się z zaistnieniem odmiennej sytuacji, która uzasadnia zastosowanie różnych kategorii wobec odpowiednich uczestników.

(por. pkt 136–140)

3. Punkt 23 lit. b) akapit ostatni komunikatu Komisji w sprawie zwalniania z grzywien oraz zmniejszania grzywien w sprawach kartelowych ma zastosowanie wyłącznie w przypadkach, gdy spełnione zostaną dwie przesłanki: po pierwsze, dane przedsiębiorstwo jako pierwsze przedstawia dowody potwierdzające okoliczności, których Komisja wcześniej nie знаła; po drugie, okoliczności te, mające bezpośredni wpływ na wagę lub czas trwania domniemanego kartelu, pozwalają Komisji na dokonanie nowych ustaleń w przedmiocie naruszenia.

Należy przyjąć restrykcyjną wykładnię tych przesłanek ograniczając zastosowanie tego przepisu do przypadków, w których spółka będąca członkiem kartelu dostarcza Komisji nowej informacji dotyczącej wagi lub czasu trwania naruszenia, i wykluczając przypadki, w których spółka dostarcza jedynie elementów pozwalających wzmocnić dowody dotyczące istnienia naruszenia. Skuteczność programów łagodzenia sankcji byłaby bowiem naruszona, gdyby przedsiębiorstwa straciły zachętę do bycia pierwszymi przedsiębiorstwami, które przedłożą Komisji informacje na temat kartelu.

Ponadto test, który został opisany w pkt 8 lit. b) komunikatu w sprawie współpracy, różni się od tego, który został przewidziany w pkt 23 lit. b) akapit ostatni tego komunikatu. Zgodnie z pierwszym ze wspomnianych przepisów całkowite zwolnienie z grzywiny przyznawane jest przedsiębiorstwu, które jako pierwsze przedłożyło dowody, które w opinii Komisji umożliwiają stwierdzenie, że istniał kartel. Okoliczność, że chodzi tutaj o dwa różne testy, stanowi obiektywne uzasadnienie dające Komisji możliwość niezachęcania pierwszego i drugiego przedsiębiorstwa do przedkładania dowodów w ten sam sposób, bez jednoczesnego naruszania zasady równości traktowania.

Ponadto kryteria służące ocenie tego, czy należy przyznać to zmniejszenie grzywiny, z uwagi na znaczną wartość dodaną w rozumieniu pkt 21 i 22 komunikatu w sprawie współpracy różnią się również od tych, które należy stosować przy ustalaniu tego, czy oświadczenie złożone przez dane przedsiębiorstwo może pociągnąć za sobą przyznanie częściowego zwolnienia z grzywiny w rozumieniu pkt 23 lit. b) akapit ostatni tego komunikatu.

(por. pkt 157, 166, 167, 178, 179, 190)

4. Zobacz tekst orzeczenia.

(por. pkt 193, 220, 221)

5. W dziedzinie konkurencji fakt przyznania danemu przedsiębiorstwu częściowego zwolnienia z grzywiny w rozumieniu pkt 23 lit. b) akapit ostatni komunikatu Komisji w sprawie zwalniania z grzywien oraz zmniejszania grzywien w sprawach kartelowych oznacza, że należy je traktować jako nieuczestniczące w przedmiotowym naruszeniu w trakcie okresu objętego zwolnieniem do celów obliczania kwoty nakładanej grzywiny. Omawiany przepis nie przewiduje takiej możliwości, aby Komisja mogła nie uwzględniać przedmiotowych okoliczności, jedynie przy obliczaniu współczynnika przyjętego w odniesieniu do czasu trwania naruszenia; należy mu przyznać bardziej ogólny zakres, co wyklucza zatem uwzględnienie tych okoliczności w odniesieniu do wszystkich aspektów ustalania kwoty grzywiny, w tym również w odniesieniu do obliczania średniej wartości odpowiedniej sprzedaży. Częściowe zwolnienie z grzywiny, takie jak przewidziane w komunikacie w sprawie współpracy, sprowadza się bowiem w istocie do stworzenia pewnej „fikcji prawnej”, na podstawie której przy obliczaniu kwoty grzywiny Komisja winna rozumować w taki sposób, jakby podmiot korzystający z tego zwolnienia w objętym nim okresie nie uczestniczył w naruszeniu.

(por. pkt 199, 201)

6. Punkt 29 tiret czwarte wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 1/2003 należy interpretować w ten sposób, że uniemożliwia on danemu przedsiębiorstwu skorzystanie z dwukrotnego obniżenia kwoty grzywny – raz na podstawie komunikatu w sprawie zwalniania z grzywien oraz zmniejszania grzywien w sprawach kartelowych, a drugi raz na podstawie wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien – z tytułu tego samego faktu współpracy z Komisją. Jeśli chodzi o naruszenia wchodzące w zakres zastosowania komunikatu w sprawie współpracy, co do zasady zainteresowany podmiot nie może skutecznie zarzucić Komisji, iż nie uwzględniła jako okoliczności łagodzącej stopnia jego współpracy poza ramami prawnymi omawianego komunikatu. Rozwiązanie w myśl którego w wyjątkowych sytuacjach Komisja jest zobowiązana przyznać przedsiębiorstwu obniżkę kwoty grzywny na podstawie pkt 29 tiret czwarte wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien trzeba interpretować w taki sposób, iż w odniesieniu do takich sytuacji należy przyjąć, że choć współpraca ze strony danego przedsiębiorstwa wykracza poza zakres jego prawnego zobowiązania do współpracy, nie daje mu jednak prawa do obniżki grzywny na podstawie komunikatu w sprawie współpracy.

(por. pkt 205–208)

7. W dziedzinie konkurencji, choć wykładnia pojęcia jednolitego i ciągłego naruszenia umożliwia Komisji prowadzenie jednego postępowania i wydanie jednej decyzji w przedmiocie jednocześnie szeregu zachowań, w przedmiocie których mogłyby być prowadzone indywidualne dochodzenia, to jednak nie nakłada ono na tę instytucję obowiązku zachowywania się w ten sposób. Nie można zatem co do zasady zarzucać Komisji, że prowadziła odrębne dochodzenia w przedmiocie różnego rodzaju zachowań, które mogłyby spowodować jednolitego i ciągłego naruszenia. Wynika z tego, że Komisji przysługuje swobodne uznanie co do zakresu prowadzonych przez nią postępowań. Nie może być ona bowiem zobowiązana do stwierdzenia i ukarania każdego antykonkurencyjnego zachowania, zaś sądy Unii nie mogą stwierdzić – nawet jeśli miałyby to mieć miejsce jedynie dla celów obniżenia grzywny – że Komisja w świetle dowodów, jakimi dysponowała, powinna była stwierdzić, iż określone przedsiębiorstwo w określonym czasie popełniło naruszenie.

Wykonywanie przez nią tego uprawnienia dyskrecyjnego podlega kontroli sądowej. Jednak podjęta przez Komisję decyzję można uznać za stanowiącą nadużycie władzy jedynie w przypadku, gdy można wykazać, iż instytucja ta bez merytorycznego powodu wszczęła dwa różne postępowania w przedmiocie jednego stanu faktycznego. W sytuacji gdy Komisja uznaje, że nie dysponuje ona wystarczającymi dowodami przeciwko określonym przedsiębiorstwom podejrzanym o branie udziału w jednolitym naruszeniu, lub gdy brak jest dowodów na istnienie całościowego planu i wspólnych metod działania, okoliczności te stanowią merytoryczne powody usprawiedliwiające decyzję Komisji o wszczęciu różnych postępowań przeciwko różnym podmiotom gospodarczym.

Ponadto ryzyko, że przeciwko przedsiębiorstwu objętemu pierwszym wszczętym przez Komisję postępowaniem będzie prowadzone drugie postępowanie w sprawie tego samego jednolitego i ciągłego naruszenia nie może pozwolić temu przedsiębiorstwu na powołanie się na zasadę *ne bis in idem* w odniesieniu do decyzji zamykającej pierwsze postępowanie. Zasady tej w oczywisty sposób nie można przestrzegać w sposób prewencyjny i nie zwalnia to przedsiębiorstwa ze spoczywającego na nim obowiązku współpracy z Komisją w ramach ewentualnego drugiego postępowania.

(por. pkt 222–225, 231, 242–244)

8. Zobacz tekst orzeczenia.

(por. pkt 238)

9. Zobacz tekst orzeczenia.

(por. pkt 255, 256)